

včeraj posebno severno od Nadworne zelo trdili in polagali največjo pozornost očitno na cesto Stanislaw-Kolomeja. Trikrat so z došlimi ojačenji poizkušali prodreti, pa so vedno odnesli krvave glave. V teh bojih se je posebno odlikoval zagrebški pešpolk šte. 53.

Tudi pri Gorlicah so se Rusi trudili, da bi zopet osvojili svoje izgubljene postojanke. bili so odbiti, kakor tudi na Rusko-Poljskem. Omeniti je vredno boj pri Lopuznu.

Nemško vojno poročilo.

Wolffov biro poroča!

Veliki glavni stan, 13. marca 1915.

Vzhodno bojišče.

Rusi so se umaknili iz okolice pri Augustowu in iz severno-vzhodnih krajev nazaj za Bobr pod obrambo topov trdnjave Grodno. Ob Orzyču severno vzhodno od Praszysz vrgli smo Ruse nazaj.

Najvišje armadno vodstvo.

Odbiti ruski napadi pri Praszysz. — 2000 Rusov vjetih.

Berolin, 16. marca. Veliki glavni stan: Na obeh straneh Orzyca severo-vzhodno od Praszysz so napadli Rusi. Povsod smo jih odbili. Posebno hud boj se je bil pri Jednoroseku. 2000 ruskih vjetnikov je ostalo v naših rokah. Južno od Visle ni ničesar poročati.

Najvišje armadno vodstvo.

Mir z Italijo.

Kakor ve „Frankfurter Zeitung“ poročati vsled zanesljivih obvestil iz Berlina, je položaj med Avstrijo in Italijo precej pomirljiv. V dotičnem listu se namreč čita:

„V posameznih listih najdemo več ali manj previdno omenjanje italijansko-avstrijskega razmerja. Lahko zadostuje, če rečemo, da se to razmerje po naši vednosti ni poostriilo, kakor bi to sledilo iz posameznih italijanskih listov, ampak da se vrše posvetovanja, ki sicer ne morejo biti končana v 24 urah, ker ne gre za priprost „da“ ali „ne“, ampak za posvetovanje gotovih določenih predlogov. Ne da bi se udali pretiranemu optimizmu, smemo čakati na pogajanja z upanjem na daljni sporazum.“

Za kaj je šla Anglija v boj?

Iz Londona se poroča, da je „Times“ prinesla daljši članek pod naslovom „Za kaj se bojuje Angleška?“ V tem članku se priznava, da je imel Bethmann-Hollweg prav, ko je izjavil, da bi bila Angleška stopila ob stran Francije, tudi če Nemčija ne bi bila kršila nevtralitete Belgije. Čast in interesi Anglije so jo prisilile, bojevati se ob strani Francije in Rusije, ker ste te državi s sigurnostjo računale na pomoč Anglije. Angleška pa se bojuje v prvi vrsti

General in usmiljeni brat.

Resnična dogodba.

(4. nadaljevanje).

Kakor smo že začetkoma omenili, odpotoval je z Dunaja z nekim Angležem na Ogrsko. Toda ta zaplotni mečen (dobrotnik) se bi smel po vsej pravici kot vzorec občne angleške prevzetnosti, trdoglavosti in še večih temu ljudstvu prirojenih slabih lastnosti imenovati. Z njim v slogi in sporazumu živeti bila je nemogoča stvar; še nobeden ni zdržal pri njem vsaj mesec dni.

Tudi mlajši Schröder se je že pred preteklim četirih tednov ločil od tega čudaka, akoravno si je po vseh svojih močeh prizadeval potrpežljivi ostati, vse težkoče in sitnosti prenašati in njih konec zaupljivo pričakovati. Prišlo je po desetem ali ednajstem prepiru. Osamljen je bil sedaj sedemdeset milij od nemške meje, brez vse pomoči v deželi, ki je bila takrat še nekako poludivja. Tudi podnebje za tujca nikakor ni bilo ugodno, temuč v mnogem oziru nestrpno in nezdavno. Živila so sicer bila po ceni, a tujčevemu želodcu neprikladna. Tako deželo prepotovati v tistih časih, bilo je jako težavno in deloma tudi nevarno. In še posameznemu člo-

sama zase, za tradicionalno politiko ravnotežja držav, za zmanjšanje naraščajoče moči nasproti vzhodni angleški obali, za angleško svetovno vlado nasproti cilju Nemčije: Anglijo uničiti in si ustvariti lastno svetovno vlado na podlagi militarizma in birokracije.

Srbija nanovo koncentrira svoje čete.

Iz Bolgarije dobajajo poročila, ki pravijo, da je od sobote dne 6. marca do 17. marca nastavljen v Srbiji ves osebni promet, ker se srska armada vnovič koncentrira.

Nadalje je došlo poročilo iz Črne Gore, da je opaziti v Hercegovini koncentracijo avstrijskih čet, ki so s svojimi baterijami pričele obstreljevati črnogorske postojanke pri Goraždi in Foči.

Grška kljubuje Srbiji.

Kakor poroča „Kölnische Zeitung“, pišejo „Baseler Nachrichten“ povodoma sestave novega grškega ministerstva, da francoska armada, ki jo zbirajo v severni Afriki, ni bila nimenjena le proti Turčiji, marveč tudi za vpad na Ogrsko. 200 000 mož angleško-francoskih čet naj bi se izkrcalo v Solunu, da ojačijo srsbo armado v toliko, da bi ista mogla pričeti z ofenzivo proti južni Ogrski. Za ta načrta pa niso mogli pridobiti kralja Konstantina. Ni hotel pomagati akciji, ki je bila direktno naperjena proti Avstro-Ogrski in Nemčiji, in je prepovedal svobodni prehod zavezniških čet skozi grško ozemlje.

Bolgarska meja proti Srbiji zaprta.

„Agence telegr. Bulgare“ javlja: Z ozirom na vedno bolj se razširjajoče epidemije v Srbiji je vlada zaprla mejo za vse neposredno iz Srbije ali iz Grške preko Srbije prihajajoče potnike. Ta odredba je provizorična ter velja le tako dolgo, dokler ne bodo na obmejnih postajah postavljene posebne barake za karanteno.

Iz najnovejše zgodovine Dardanel.

Ko je Rusija dobila Azov, leta 1739, je začela gledati na zahod iz zaprtega Črnega morja. Že leta 1770 prodre rusko brodogradništvo pod poveljem Angleža Elphinstona do Kefeza, a se umakne nazaj, ker prvi ruski admiral Orlov nima poguma za nadaljno prodiranje. Mir v Kütük Kajnardži leta 1774 dovoli Rusom prosto pot skozi Dardanele, seveda samo za trgovske ladje. Za časa Napoleona si pribori angleški admiral Duckworth z dvanajstimi večjimi in mnogimi manjšimi ladjami brez posebnih težkoč prehod skozi ožino, 19. februarja 1807. Naenkrat je pred Carigradom. Turki z največjo hitrostjo Dardanele utrjujejo in ko mora Duckworth 2. marca nazaj, ima brodogradništvo večje izgube kot prej. Mir leta 1809. prepove prehod vsem neturškim ladjam.

13. julija leta 1841 sklenejo evropske vellesile — Rusija, Anglija, Francija, Avstrija in

veku brez dovoljenj sredstev kakor je bil naš mlajši Schröder!

Da se je mera njegovega trpljenja docela dopolnila, je še povrh težko zbolel. Čez šest tednov ležal je v bajti nekega Razza. Razprodal je obleke in perila kolikor je le zamogel pogledati, ter se vračal s vsem naporom nazaj proti Pressburgu, kamor je končno komaj prilezel.

Upal je tukaj najti kakšno pripomoč. Medpotoma do-se je moral že tuintam beračiti, a tukaj se je nadejal najti sredstev, ki bi mu to bridkost zamogla odvrniti. Trudil se je v tej smeri mnogo, vse je poskušal, a vse je bilo — zastoj. Vse njegove še tako skromne želje in zaupljive nade imele so najhujšega sovražnika v njegovi veroizpovedi, ki je bila evangelijska. Ko mu je že takorekoč pretela smrt gladi, storil je v svojem obupu dvojnati sklep o benem: odpovedal se je veri svojih očetov ter postal — usmiljeni brat.

Sedaj je bil seveda rešen. Sedaj ni bil samo preskrbljen s živežem, ampak dobil je še več kaj; ta red posvečuje namreč svoje delovanje edino-le postrežbi bolnikov in brat Schröder je izkoristil priložnost, da bi si tukaj le k svojemu zdravniškemu znanju še več kaj pridobil. Čital je pridno zdravniške knjige, opazoval

Prusija — s Turčijo ono znano dardanelsko pogodbo, glasom koje so se Dardanele in pa Bospor zaprle vojnim ladjam vseh držav. Začetkom krimske vojske je bilo anglo-francosko brodogradništvo ukrcano južno od Kum-Kaleh, v zalivu Beşik, z dovoljenjem Turčije je preplulo ožino in prišlo pred Sebastopol. Pogodba od 30. marca 1856 je potrdila pogodbo iz leta 1841, ker določa 1. Brez dovoljenja sultanovega ne sme nobena tujja vojna ladja skozi Dardanele in Bospor, 2. manjšim vojnim ladjam, ki jih uporabljajo poslaniki, dovoli sultan s posebnim dovoljenjem prehod, kakor je bilo to že prej. Leta 1878 so šle angleške ladje skozi, da branijo Carigrad pred Rusi. Berolinski kongres je dne 13. julija potrdil dotedanje pogodbe. Dne 16. septembra 1891 sklene Turčija z Rusijo posebno pogodbo, ki dovoli prehod ladjam takozvanega ruskega prostovoljnega brodogradništva; če je izbošana trgovska zastava in so vojaki na ladjah, morajo Rusi porto o tem obvestiti. Od tedaj naprej si Rusija neoprestano prizadeva izsiliti od porte prehod za vojne ladje, kar je seveda isto kot gospodstvo nad ožinami oziroma Carigradom.

Vprašanje o Dardanelih.

Francoski list „Echo de Paris“ je pred par dnevi pisal:

Narod, ki stopi v naš krog, ne stori tega, da javi svojo kandidaturu že vnaprej določeno vlogo niti za vnaprej določen dobiček, katerega hoče doseči z najmanjšimi sredstvi. Načelo solidarnosti obstoji v tem, da delajo vsi za vse. Tako je ravnala ententa od začetka vojske sem, in ta metoda je izborna uspela, tako da nimamo nobenega vzroka jo zavreči. Kakšen pomen naj ima to, da nagromadimo na jedni točki velikansko moč, neznanen del moči pa postavimo na točke, kjer bo padla končno odločitev? Pa dec Dardanel bo gotovo prvovrstno sredstvo, da dospemo do končne zmage, ampak samo sredstvo. Ključ do orientna ne leži na dnu jednega turškega pristanišča. Treba ga je iskati nič manj ob Donavi, ob Adiji, ob Visli.

„Temps“ pravi: Turško glavno mesto ni določeno, da postane takoj po osvoboditvi last jednega osvobodilca. Dobili je bomo z združenimi močmi in bo ostalo pod kontrolo treh velelil, ki so ta čin pripravile. Kadar se bodo vršila mirovna pogajanja, ki bodo dopuščala, da se opravičenim zahtevam narodnosti ugotovi na podlagi ravnopravnosti in ravnotežja, takrat se bo določila usoda Carigrada tako, da bo dano poroštvo za mednarodno pot skozi morske ožine. Države pa, ki se udeležijo tega podjetja bodo stale seveda v prvi vrsti ne samo na časti, da so služile pravu in civilizaciji, ampak tudi na dobičku, ki ga mora prinesiti razpad turške carvine. Kdor je pa pripravljen za vojsko proti centralnim silam na Bosporu, mora biti pripravljen na vojsko tudi drugod.

Te izjave komentira „Kölnische Zeitung“ sledeče: Kar pravijo Francozje, je to: Vi (to je sedanji neutralci) se smete pač bojevati na naši

je skrbno potek boleznih pri mnogoštevilnih bolnikih, poskušal je s vseh obetajočimi zdravilskimi sredstvi, in v teku kratkih let prilastil si je take izborne praktične zdravniške znanosti, da je zaslovel zaradi njih daleč naokoli. Brat Bertrand — to je bilo njegovo redovno ime — odlikoval se je med stoterimi svojimi sobraty in vsacega bolnika so blagrovili, ki je imel srečo: priti njemu v roke.

IV.

Knez Venceslav Liechtenstein je imel mnogo graščin na Avstrijskem; med temi je bila velika majoratna graščina Feldsberg. K tej graščini je slišalo tudi mesto enakega imena, v katerem je knez Vencl vsako leto za nekaj mesecev bival. Imel je v tem mestu krasen, zares knežji grad.

Ne daleč od tod je stalo razsežno poslopje samostana usmiljenih bratov, obenem kot bolnišnica. Omeniti moramo tukaj, da je knežji rod Liechtensteinov prvi vpeljal v avstrijskih deželah red usmiljenih bratov in da je v naši državi kot prvi samostan tega reda bil ustanovljen v Feldsbergu.

Ko je nekoč knez sprejel nekega iz Ogrskega došlega tujca ter od tega zvedel o nepre-

strani, ampak tam, kjer se nam prav in dobro zdi. Kaj bo vaš dobiček, to se bo pokazalo pozneje. Pred vsem ne premišljuje, kaj bo s Carigradom in s Turčijo, ampak bodite najprej zadovoljni, da dobi ententa morske ožine. Vse ostalo se bo pa odločilo za Italijane ob Adiji in za Rumune ob Donavi. Tam se smete bojevati proti Avstriji in Nemčiji, da nam olajšate „sredstvo“ za premago Carigrada, Carigrad sam bo pa naš.“ Če je ta komentar pravi ali ne, o tem ne govorimo. Beležimo vse le kot kronisti.

Vzrok rumunske nevtralitete.

Pod pseudonimom Zorky prinaša bukarški dopisnik petrograjske „Rječi“ pogovor z rumunskim državnikom, z vodjo konzervativne stranke Margilomanom, kakor se da posneti iz dostavka, katerega je v pogovoru napisal Miljusov.

Margiloman pravi: „Za Rumunijo je nevtraliteta neobhodno potrebna. Če bi jo pa bilo potrebno opustiti, bi se bilo treba ozirati bolj na Besarabijo, kakor na Sibinj. V Sebinju so Rumuni raznarodovanju mnogo bolj izpostavljeni kakor v Besarabiji. V Besarabiji stoji vsi razredi rumunskega prebivalstva pod ruskim vplivom. Besarabski Rumun je postal celo minister. Trgovci se morajo popolnoma prilagoditi svoji okolici. Rumunski kmetje niso nobena moč, ker nimajo nikakega zavednega vodstva. V Sebinju se bo pa vladni sistem ne glede na končni izid vojske vedno bolj razvijal v prilog narodnostnim težnjam Rumunov. Vojska bo trajala gotovo še več mesecev. Če stopimo na stran Rusije, nas napadeta bržkone Turčija in Bolgarija. Mi bi tedaj morali primerno braniti svojo južno mejo in bi mogli razviti proti Avstriji le del svoje moči. Proti vmešavanju v vojsko govorijo naše finance in naša prometna sredstva. Če se zavojščimo z Avstrijo in Nemčijo, smo zastran živeža popolnoma odvisni od Rusije. Ali bi bila Rusija taki nalogi kos?“

Povdarjati pa moramo, da je doslej poleg Rusije le Francija energično zahtevala našo intervencijo. Kakor se kaže, Angleži ne žele deliti Avstrije in saskih vojakov. Če bi se odločili, da delajo angleški zastopniki pri nas v drugem smislu, kakor pa francoski in angleški poslanik, in v Sofiji zopet v drugem.

Vlada je ravno teh misli, kakor jaz. Ravno tako tudi Bratianu. Mi se bomo trudili, da ostane nevtralni, ampak pripravljeni smo na vse eventualitete. Bili bi bedaki, če bi že sedaj stopili na areno. Izid vojske je še negotov; mi pa ne smemo riskirati posesti, katero smo pridobili. Tudi kralj stoji na tem stališču.“

V svojem dostavku pravi Miljusov: „Pogosto je koristnejše, če poslušamo glas nasprotnika, kakor pa prijatelja. Popolnoma res je, da imamo mi v Rusiji dovolj povoda, da se vprašamo: Ali je res tako gotovo, da žele sibinski Rumuni priti pod rumunskega kralja? Na kaj se opira mnenje, da bodo ti z rumunsko vlado

cenljivi znanosti in spretnosti brata Bertranda, je urno znal ukreniti, da ga je dobil iz Pressburga v Feldsberg. Kolikokrat se je knez ob času vsakoletnega bivanja v Feldsbergu čutil bolehnega, vsakokrat je dal poklicati brata Bertranda, ki svojih sobratov ni prekašal samo v vedenju in jeziku, temveč v veliko večji meri tudi s svojo zdravniško umetnostjo.

Zaupanje, koje mu je knez izkazoval, je najbrž ojačilo in pospešilo učinkovanje prizadevanja brata Bertranda; knez je čislal in vsem odobral njegov način zdravljenja ter se v vsakem oziru ravnal po njegovih predpisih. Že nekaterikrat rešil je kneza iz jako kočljivih napadov v različnih boleznih, prejel za to bogato nagrado in povrh še darilo ter je s tem svojemu redu povisil ugled in pridobil mnogotere prednosti. Da je pa ta — napol-duhovnik po svoji redovniški obleki — brat knežjega ljubljena in odlikovanca, to se Liechtansteinnu niti sanjalo ni. Še to ni mislil, da bi bil njegov znanec. Istotako si usmiljeni brat Bertrand ni domisljal, da bi znal knez o njegovem krvnem bratu kaj vedeti ali ga celo poznati. Ko se je svoji veri iz mladostnih let odpovedal, zadrževal ga je nek notranji čut — dvoumni čut, — da bi poizvedoval za svojimi sorodniki, v prvi vrsti po

bolj zadovoljni? res zavidajo sibinski rumunski kmetje sbrate v Rumuniji zaradi njihovega blagoslova? Ali bi bila aneksija voditnim rumunskimogom res tako všeč? Rumunsko plemstvo ta načrt nič ne ogreva? Plemstvo vidi nest, ki tiči v tem, če se državi priklopijo rilni kmetje, ki kulturno visoko stoji, ki sardno zavedni in ki bi znatno ojačili deratično mišljenje v deželi.“

Tako mislijo Rumuniji sedaj, kaj bo pa prinesla bodočnost si z ozirom na najnovejšo dogodke, tega panič ne vemo.

Vjetiski generali.

Iz velikega nkega glavnega stana poročča Wolffov biro:

Ruska uradi poročila zamlčijo ali obsežnost poraza vinski bitki v Mazurih ali pa skušajo poraz lažiti. S temi zanikanji se ni treba več nadahaviti. Kot dokaz velikosti poraza naj služi ta lista vjetih ruskih generalov:

Od XX. armačga zbora: Poveljujoči general, poveljnik arerije, poveljniki 28. in 29. pehotne divizije ter. pehotne brigade 29. divizije. Poveljnik 28divizije je bil ranjen in je umrl.

Od III. armačga zbora: Poveljnik 27. pehotne divizije in d te poveljniki artiljerije in 2. pehotne brige, od 53. rezervne divizije divizionar in povenik 1. pehotne brigade, od 1. sibirske kozaske divizije en poveljnik brigade.

Pariški list „Mati“ piše o vojnih izgubah

in sicer, kar zadevli tripelentento, sledeče:

V ruski armadi e padlo do konca januarja približno 680.000 mo. Statistika uči, da pridejo na 1 mrtvega vojaka 3—4 ranjeni; na podlagi tega računa bi imela torej ruska armada nekaj nad 2,200.000 ranjencev. V nemški armadi ozdravi približno 70% ranjenih vojakov popolnoma, tako da se morajo zopet vrniti na bojišče. To razmerje je v ruski armadi gotovo neugodnejše, že radi oddaljenosti bolnišnic in dolgo da izgubijo Rusi poleg mrtvih se vsak mesec približno 80.000 mož, ki postanejo nesposobni za nadaljni boj. Trajne izgube ruske armade v prvih 6 mesecih je torej ceniti na 2,300.000 mož. Mirovno stanje ruske armade znaša 1,844.000 mož. Ako primerjamo število izgub s številom mirovnega stanja, vidimo, da je (pri tri- ozi- štiriletni vojaški službi) znatni del ruske aktivne vojske že uničen. K temu pridejo pa še izgube na vjetnikih. Po istem računu izgubi ruska armada mesečno še 64.000 mož, katere zajamejo ali Nemci ali Avstriji. — Francozi izgubijo mesečno 44.000 vjetnikov. Padlih vojakov šteje francoska armada do konca januarja 360.000, ranjenih 900.000, torej po znanem razmerju približno 1,260.000. 70% od teh ozdravi popolnoma. 30% jih ostane nesposobnih za vojaško službo.

svojem bratu Frideriku. Z dvorniki kneza Liechtenstein-a in političnimi osebami sploh ni občeval. Najmanj pa mu je bila dana prilžnost se sniti s svojim bratom, akoravno je ta začasa knežjega bivanja na Dunaju vedno in trajno moral biti v bližini svojega dobrotnika. O se bno to ni bilo mogoče, kajti Friderik svojega gospoda, akoravno major in osebni adjutant, v Feldsberg nikdar ni spremljal; zadržavala ga je v tem oziru njegova dolžnost, ki je med drugim od njega terjala tudi to, da je moral biti dan na dan kot učitelj navzoč v vojaški šoli v prestolnem mestu, v kojem ga knez ni utegnil pogrešati; zdel se mu je prepotreben in nenadomestljiv.

Toda v neki hudi zimi prišla je bolezen, kateri pravimo „podagra“, kneza na jako hud način. Mož, ki ni bil vajen mirovati, ne mirno sedeti in ne mirno ležati, bil je nadlegovan in prisiljen k temu kakor še nikdar v svojem življenju. Pošiljal je po vse mogoče cesarske telesne in dvorne svetnike, ki so mu bili vedno na razpolago; izpolnjeval je na najnatančnejši način in s vsi pokorščino vse njihove nasvete in predpise; molil je, klel in blagoval obenem zdravniško modrost, toda presmeta „podagra“ kljub temu ni odnehala. Nakrat mu pride v

Okrog 60.000 vojakov je povrhu umrlo za raznimi kužnimi boleznimi. Trajne izgube francoske armade znašajo torej ca. 1.100.000 mož. Ker znaša mirovno stanje francoske armade 700.000, je smatrati, da je večina francoske aktivne vojske tudi že uničena. — Izgube belgijske armade se cenijo na 130.000 mož. Najmanjše izgube ima Anglija — namreč le 80.000 mož. Tripelententa je torej žrtvovala vojnemu bogu že grozno hakatombo 8 in pol miliona mož.

Vojaške zadeve.

Ustanova bronaste svetinje za hrabrost.

Njegovo Velikanstvo je izdalo sledeče povelje: „Ustanovim bronasto hrabrostno svetinjo za osebe moštva.

Ta svetinja se ima iz bronu v rujavkasti barvi v podobi srebrne svetinje 2. razreda kovati in se tudi na enakem traku nositi.

Pravico podelitve te svetinje imajo poveljniki korov, za neposredno armadi prideljene pa armadni poveljniki.

Podeli se naj ta bronasta svetinja tistim osebam moštva, ki so bile od armadnega poveljstva ali pa od armadnega nadpoveljstva pohvaljene.

Odlikovanec z bronasto hrabrostno svetinjo nima pravice do kake doklade (Zulage).

Bronasta hrabrostna svetinja se sme tudi podeliti moštvu kake zavezne armade.

Dunaj, dne 14. februarja 1915.

Franc Jožef m. p.

Avstriji! Domoljubi!

Odlomki iz nagovora p. n. gosp. Jož. Ornig a ob priliki slovesne zaprisege ces. kr. mladostrelcev iz Ptuja in od sv. Barbare v Halozah.

„Pozdravljam Vas! Priletel mož sem že, toda ko stojim tukaj pred Vami in med Vami, se odnauam, kajti se kakor Vi, čvrstega, z mladeniško navdušenostjo navdahnjenega Avstrijca, kojega edina ljubezen je — ljubezen do mile in prekrasne naše domovine. Sto in eden ste; lepo število! Sto in eden strel se izstrelil, kadar se pripeti v naši prevzvišeni cesarski rodbini pomenljiv, za vse avstrijske narode razveseljiv dogodek. In sto in eden Vas je sedaj tukaj. Pomenljivo število!

Strelci se imenujete in ta naslov pomeni še več kakor slavnostni strel — sto in eden-kajti vsakteri izmed Vas velja v sedanjem resnem času za sto in — morebiti še za več.

Srčno Vas pozdravljam!

Naša ljuba domovina je sedaj skupno z našim zvestim zaveznikom — Nemčijo — od zahrbtnih sovražnikov hudo ogrožena. Od vseh

spomin — brat Bertrand ter nja zdravniška znanost in izurjenost. Hipno prišlo je knezu na misel, da ga pokliče. Posebni kurir (odposlanec) je takoj moral odriniti po njega v Feldsberg. Poklicani se je podal takoj na Dunaj. In glej! Mogoče, da je pripomagala k zboljšanju knežjega stanja več ko vsi telesni zdravniki in njih sredstva zoper označenega ljutega sovražnika — podagro — ta čutotvorni otrok, kojemu se pravi brezpogojna zaupljivost do zdravnika, vera v njegovo pripomoč, ki je tukaj delala svoje nezapopadljive čudeže, ali je morebiti pripomogel k urnemu ozdravljenju tudi že konec najhujših napadov bolezni; kratko rečeno: knezu je bilo mučno zvijanje in ječanje odvzeto, kakor hitro ga je vzel brat Bertrand „pod svojo roko“. V knežji palači zavladala je zopet občna pomirjenost, odkar je ta blagodejni mož v njo prišel. Bolezen njega prevzišnosti sicer ni bila na eden udarec begoma odstranjena, toda umikala se je trajno. Liechtenstein je vsaj bil v stanu se v svoji sobani sprehajati, akoravno mu še ni bilo omogočeno iti na sprehod na prosto.

(Dalje prihodnjik.)